

Arrest

nr. 262 295 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELGOUFFRE
Louizalaan 379/20
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DELGOUFFRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : M. L. (..)

voornaam : E. V. (..)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats : San Salvador

nationaliteit : El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/06/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/04/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 16/05/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de motivering van de beslissingen inzake de toegang tot het verblijf,

Schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat vereist dat rekening wordt gehouden met alle relevante elementen van de zaak, en van de zorgvuldigheidsplicht,

Schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de verplichting tot formele motivering van administratieve akten,

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,

a) Principes:

Overwegende dat artikel 3 van het EVRM onmenselijke en vernederende behandeling verbiedt.

Dat deze bepaling een absoluut en niet-afwijkbaar verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling bevat.

Dat volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens (met name het arrest M.S.S/België en Griekenland van 21/01/2011, nr. 30696/09) de lidstaat in de zin van artikel 3 van het EVRM verplicht is niet terug te keren naar het land van herkomst of naar een andere staat in geval van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling. Bovendien herinnert het Hof eraan dat "indirecte refoulement naar een tussenliggend land, dat toevallig een verdragsluitende staat is, de verantwoordelijkheid van de uitzettende staat onverlet laat, die volgens vaste rechtspraak verplicht is een persoon niet uit te zetten wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij bij uitzetting naar het land van bestemming een reëel risico zou lopen te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3".

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens beschermt het recht van personen op eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven.

Dit bepaalt dat:

1. "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het begrip "gezinsleven" is een ruim begrip dat een reeks feitelijke situaties bestrijkt en dat vatbaar is voor een evoluerende en dynamische uitlegging.

Dat de Staat, wat het gezinsleven betreft, in de eerste plaats een negatieve verplichting heeft om artikel 8 te eerbiedigen, hetgeen een verbod op inmenging inhoudt, tenzij deze gerechtvaardigd is in de zin van lid 2 van artikel 8. Bovendien heeft de Staat in bepaalde omstandigheden ook een positieve verplichting om het gezinsleven van het individu te beschermen.

Overwegende dat de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur niet alleen vereisen dat de handeling de adressaat in staat stelt kennis te nemen van de juridische en feitelijke gronden waarop het besluit is gebaseerd, maar ook dat de motivering volledig en toereikend moet zijn

Een toereikende motivering vereist met name dat de redenen juist, ter zake dienend en ontvankelijk zijn, dat wil zeggen dat er een redelijk oorzakelijk verband bestaat tussen de reden en de bestreden beslissing. (M. Leroy, 'contentieux administratif, Brussel, Anthémis, 2011, p.395)

Dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid de relevante feiten nauwgezet opzoekt, met al deze elementen rekening houdt en het recht op de feiten toepast ("gerelateerd aan de vaststelling van de feiten door de overheid, heeft de opdracht van rechtsbescherming die op de Raad van State rust, evenwel tot gevolg dat deze laatste moet nagaan of deze overheid haar versie van de feiten heeft bereikt met inachtneming van de regels inzake bewijsvoering en of zij geeft bij het onderzoek naar de feiten werkelijk blijk van de nauwgezetheid die tot haar plicht behoort" (C.E., Clays, nr. 14098, van 29/04/1970).

Uit het voorgaande volgt dat beslissingen die niet op voldoende ontvankelijke, begrijpelijke, relevante en nauwkeurige gronden berusten, moeten worden afgekeurd voorzover zij een vormfout vormen in de motiveringsplicht.

b) Het besluit :

Overwegende dat blijkt dat het genomen besluit geen rekening houdt met:

*De verzoekende partij heeft een verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980, geadresseerd op 25/06/2021, die niet is beantwoord op het moment waarop de beslissing is genomen, terwijl het verblijf van de verzoekende partij legaal was op het moment waarop de verblijfsaanvraag werd ingediend en werd gedoogd tijdens de behandeling van de aanvraag. Dat dit verzoek geldig was ingediend, zodat de afwijzing van het verzoek om subsidiaire bescherming de uitvoering van een repatriëring niet kon rechtvaardigen.

Dat de verzoeker zich beroept op de rechtspraak van de Raad van State die de minister van Binnenlandse Zaken verbiedt bevelen te geven om het grondgebied te verlaten zonder zich eerst te hebben uitgesproken over de aanvragen tot regularisatie wegens buitengewone omstandigheden die zijn ingediend in het kader van artikel 9, lid 3, van de wet van 15/12/1980. (CA Bxl 06/10/2006).

Dat deze rechtspraak door het Bureau voor Vreemdelingenzaken op een volhardende wijze wordt toegepast, zodat verzoekster terecht mag verwachten dat zij op haar wordt toegepast.

Dat is onrechtmatig dat verzoekster het effect wordt ontzegd van alle juridische stappen om haar situatie te regulariseren en/of haar meest fundamentele rechten te beschermen, zoals de bescherming van haar lichamelijke integriteit, gezondheid en persoonlijke levenssfeer.

Overwegende dat het bestreden besluit niet voldoende is gemotiveerd, omdat het geen rechtvaardiging vormt voor het bevel om het grondgebied te verlaten, hoewel verzoekster een verzoek om humanitair verblijf heeft ingediend.

Dat besluit schendt artikel 3 EVRM, omdat niet wordt uitgelegd waarom het gerechtvaardigd zou zijn verzoekster naar El Salvador terug te sturen, terwijl de sociale en gezondheidssituatie in El Salvador, los van de criteria voor politiek asiel en het Verdrag van Genève, een situatie van ernstige moeilijkheden bij terugkeer creëert en een geval van overmacht vormt.

In het verslag 2020 van Amnesty International wordt op de volgende tekortkomingen gewezen:

- arbitraire en gewelddadige quarantaine in omstandigheden die strijdig zijn met de bescherming van de gezondheid,
- ernstige beperkingen van de mensenrechten en de persvrijheid,
- De aanwezigheid van een gewapend conflict dat de basisrechten van de bevolking aantast,
- het verbod van abortus.

Dat verzoekster hoedanigheid van vrouw de moeilijkheden vergroot die zij zou kunnen ondervinden indien zij naar El Salvador zou terugkeren om in België een verblijfsvergunning aan te vragen, Dat de pandemie en het huidige beheer ervan in El Salvador verzoekster op ongerechtvaardigde wijze zouden blootstellen aan covid.

Dat het voor de verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om, zelfs tijdelijk, naar El Salvador terug te keren om de formaliteiten te vervullen die nodig zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen" (zie met name CCE, nr. 22.389, 30 januari 2009; CCE, nr. 29.192, 26 juni 2009; CCE, nr. 20.884, 19 december 2009; ook C.E., arrest nr. 107.621, 31 maart 2002; CE, nr. 120.101, 2 juni 2003) ;

Dat voor de toelating of de weigering van de uitzonderlijke weg die artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 opent, een regel van behoorlijk bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve stap voorgeschreven door artikel 9, § 2, van de bepaling, en anderzijds de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid ervan in het individuele geval en de ongemakken die inherent zijn aan de verwezenlijking ervan;

Ook wanneer de autoriteit besluit een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, moet zij de belangen afwegen tussen de maatregel die de toegang tot het grondgebied beperkt en de concrete gevolgen van de maatregel voor het privé-leven en de gezondheid van de betrokkene.

In casu is verzoekster van mening dat de evenredigheidstoets niet is verricht.

Bovendien bevat de beslissing geen motivering met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest O. en S. tegen Maahanmuuttovirasto (C-356/11 van 6 december 2012) stelt dat een geïndividualiseerd onderzoek van het geval vereist is en dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de lidstaten verplicht om verzoeken om gezinshereniging te onderzoeken met het oog op de bevordering van het gezinsleven.

Uw Raad heeft in een arrest van 31 augustus 2015, nr. 151.478, tevens verklaard dat zelfs indien geen inmenging in het gezinsleven wordt vastgesteld, een nauwgezet onderzoek van alle elementen met betrekking tot het gezinsleven vereist is en dat zonder dit nauwgezette onderzoek het administratieve besluit tot weigering van toegang tot het grondgebied kan worden geschorst. Uw Raad is in dit arrest van oordeel dat deze positieve verplichting voor de Staat een versterkte motiveringsplicht inhoudt, waaruit blijkt dat de familieband in aanmerking is genomen. Indien de situatie niet zo grondig mogelijk is onderzocht, moet de schending van artikel 8 van het EVRM als ernstig worden beschouwd.

In casu bevat de motivering van het genomen besluit geen enkel onderzoek van de elementen betreffende het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Het staat aan de verwerende partij om de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan zij op de hoogte was of had moeten zijn op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen."

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekende partij betwist niet dat haar regelmatig verblijf in België verstreken is. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals in casu de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 25 juni 2021.

2.7. De Raad wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626, 12 januari 2007). In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, krijgt zij – louter door het indienen van dergelijke aanvraag – geen toelating tot verblijf noch moet de verwerende partij haar op het grondgebied toelaten in afwachting van de behandeling van de aanvraag.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij immers de schending van artikel 3 EVRM aanhaalt, overtuigt zij niet dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij bij terugkeer naar het herkomstland moet vrezen voor een behandeling strijdig met voormeld artikel.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing getroffen werd in navolging van de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in België had ingediend. Bij arrest nr. 253 815 van 30 april 2021 heeft de Raad het beroep hiertegen verworpen. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zoals de Raad in zijn arrest nr. 253 815 van 30 april 2021 heeft vastgesteld: *“Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als ‘returnee’/terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.”* Door opnieuw op algemene wijze te verwijzen naar de situatie in het herkomstland en het gegeven dat zij een vrouw is, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er in haar hoofde een reëel risico bestaat op behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij voorts op de COVID-19 pandemie wijst, benadrukt de Raad dat deze pandemie de ganse wereld heeft getroffen en verzoekende partij ook in België het risico loopt op besmetting. Het komt de verzoekende partij ook toe de nodige hygiëne-voorschriften in acht te nemen ten einde het risico op besmetting minimaal te houden. Nog daargelaten het hypothetische karakter van de bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekende partij ook niet aan dat zij als jonge persoon van 29 jaar dermate ziek zou worden dat zij hospitalisatie nodig heeft, minstens maakt zij niet aannemelijk dat zij in El Salvador geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg. Verzoekende partij brengt ook geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk wordt geweigerd.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond. Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stemt inhoudelijk overeen met artikel 3 EVRM. Derhalve maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag voorts als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

2.9. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en privéleven.

2.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een synthesesnota bevindt, opgesteld op 30 juni 2021 en waarin gesteld wordt:

“(..)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek tot internationale bescherming:

°Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

°Gezins- en familieleven: Betrokkene verblijft in België met haar partner. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

°Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaarde gehospitaliseerd en geopereerd te zijn geweest ten gevolge van stress en een tumor. Zij legde medische documenten neer bij het CGVS. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGSV. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien ze effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt inderdaad dat de partner van verzoekende partij evenmin toegelaten is tot verblijf in België. Bijgevolg dient haar partner evenzeer het Belgische grondgebied te verlaten zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt in haar gezinsleven. Verder blijkt niet – en verzoekende partij voert dit ook niet aan – dat zij in België

nog andere familieleden heeft waarmee zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Gelet op voorgaande dringt zich geen belangenafweging op.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij pas op 16 mei 2019 in België is aangekomen en aldus nog maar kort, zijnde iets meer dan twee jaar op het Belgische grondgebied aanwezig is. Haar verblijf op het Belgische grondgebied was slechts tijdelijk in afwachting van de beslissing inzake haar verzoek tot internationale bescherming. Verzoekende partij kon aldus niet met zekerheid ervan uitgaan dat zij zou toegelaten worden tot verblijf. Haar verzoek tot internationale bescherming werd reeds op 15 juni 2020 negatief afgesloten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het beroep hiertegen werd reeds op 30 april 2021 verworpen. Het loutere gegeven dat verzoekende partij tijdens de duurtijd van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming kon werken, maakt niet dat zij daaruit de gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat haar verblijf zou worden toegestaan. Ook het gegeven dat zij in België werk kan vinden doet hier niets aan af. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in België.

2.11. Een schending van artikel 8 EVRM ligt niet voor.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER